

Predmet: Skočić

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 11/14

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ u saizvršilaštvu, u vezi sa čl. 22 KZ SRJ

Objavljivanje presude: 16.06.2015.

Izveštaj: adv. Marina Kljaić, punomoćnik oštećenog Zije Ribića

Sudsko veće je jednoglasno donelo, a predsednica veća objavila presudu kojom su optuženi Damir Bogdanović, Zoran Đurđević, Zoran Alić, Đorđe Šević, Tomislav Gavrić i Dragana Đekić oslobođeni od optužbe da su izvršili krivično delo ratni zločin protiv civilnog stanovništva, na način kako im je to izmenjenom optužnicom TRZ-a stavljeno na teret. Oštećeni su, istom presudom, za ostvarivanje imovinsko-pravnog zahteva upućeni na parnicu.

Obrazlažući donesenu presudu u kratkim crtama, predsednica veća je navela da je sud u ponovljenom postupku postupio po primedbama Apelacionog suda i našao da nema dokaza da su optuženi izvršili krivično delo za koje se terete. U odnosu na tačku 1 optužnice, odnosno rušenje džamije u mestu Skočić, na koju radnju se odnosila primedba Apelacionog suda da nisu jasno izdiferencirane radnje optuženih, sud je našao da je jedinica „Simini četnici“ bila u Skočiću i da je srušena džamija. Međutim, tokom postupka nije utvrđeno šta su optuženi Alić, Đekić, Đurđević i Šević konkretno preduzeli tom prilikom, jer TRZ nije ni jednim dokazom dokazalo da su optuženi preduzeli bilo koju radnju. Optužena Dragana Đekić se takođe teretila da je u mestu Skočić nečovečno postupala prema oštećenju zaštićenoj svedokinji „Gami“ tako što joj je oduzela zlatni nakit. Iz iskaza ove oštećene sud nije utvrdio da je oštećena za predmetni nakit bila emotivno vezana, nije utvrdio poreklo nakita, niti je utvrdio da su radnjama optužene oštećenju nanete duševne patnje. U odnosu na dešavanja na mestu zvanom Hamzići gde su, prema optužnici, ubijeni civili romske nacionalnosti, sud je utvrdio da su optuženi bili na licu mesta, ali se nije moglo utvrditi koje su radnje tom prilikom preduzeli. Oštećeni Zijo Ribić je detaljno opisao šta se dešavalo u Hamzićima, ali nije mogao da kaže ko je od vojnika preduzimao neke od radnji. U vezi sa izjavom zaštićene svedokinje „Alfe“ da je kod optuženog Zorana Đurđevića prepoznala sat koji je nosio njen bratanac Esad, koji je ubijen u Hamzićima, sud njen iskaz smatra kontradiktornim i nepreciznim, pa ga iz tog razloga nije mogao prihvatiti. Optuženi su terećeni i da su prema zaštićenim svedokinjama „Alfi“, „Beti“ i „Gami“ nečovečno postupali tako što su ih primoravali da za pripadnike jedinice kuvaju, spremaju kuće u kojima su boravili i peru im odeću, ali je sud našao da te radnje nisu bile takvog intenziteta da bi se mogle smatrati nečovečnim postupanjem. Iskaz zaštićene svedokinje „Alfe“ (na kojem je u velikoj meri bila zasnovana prethodna prvostepena presuda) sud ocenjuje kao neprecizan i kontradiktoran. Svedokinja je svoj iskaz često menjala, a neke delove njenog iskaza, u kojima je pominjala zaštićene svedokinje „Betu“ i „Gamu“, ove svedokinje nisu potvrdile. Iz svih navedenih razloga, sud je njen iskaz ocenio kao nepouzdan, te ga zbog toga nije mogao prihvatiti, pa se prilikom odlučivanja rukovodio principom da u nedostatku dokaza presuđuje u korist optuženih. Oštećena svedokinja „Gama“ je navela da ju je optužena Dragana Đekić tukla udarajući je po licu rukama i

puškom po telu, ali je sud našao da te radnje optužene ne sadrže nivo okrutnosti koji je, prema normama međunarodnog humanitarnog prava, neophodan da bi se one mogle smatrati nečovečnim postupanjem. Sud ne može da sudi na osnovu svog slobodnog uverenja, već dokaza, pa mada je nesporno da se zločin dogodio, sud nije našao da su optuženi preduzeli radnje za koje se terete.

Fond za humanitarno pravo